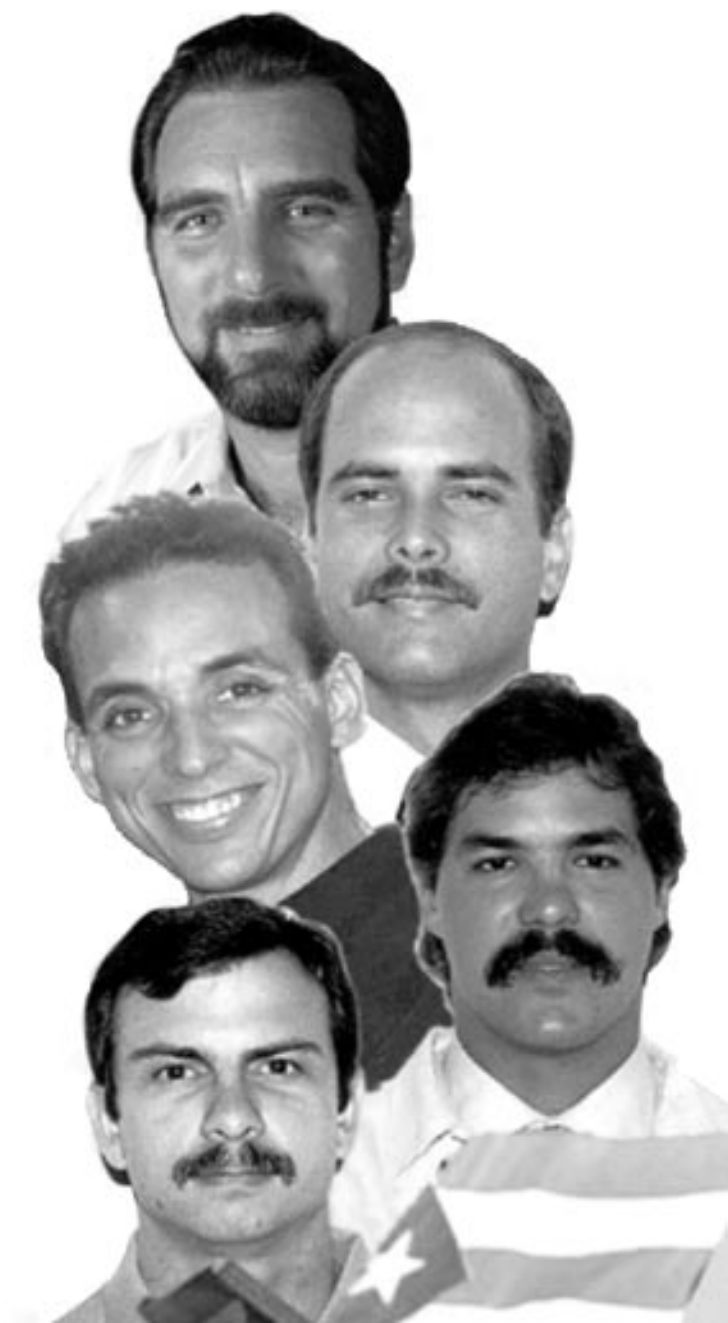

Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser!

"Fallet med de fem kubanerna är en sådan stor skandal att det känns svårt att ens prata om det!"
Noam Chomsky i Havanna 28 oktober 2003

René González

Gerardo Hernández

Antonio Guerrero

Ramón Labañino

Fernando González

Svensk-Kubanska Föreningen

FRIGE DE FEM KUBANERNA UR USA:s FÄNGELSER!

Fem kubaner i USA har skaffat bevis mot Miami-baserade högergruppers planering av terroråd mot Kuba. Istället för att hylla de fem kubanerna som hjältar, har USA:s makthavare satt dem i fängelse.

USA lovade samarbeta mot terrorismen

Den 17 juni 1998 hölls ett viktigt möte i Havanna. Då sammanträffade företrädare för Kubas regering med representanter för USA:s federala polis FBI och lämnade över en omfattande dokumentation av den högerextremistiska terrorismen mot Kuba. Med fotografier, brev, redogörelser från möten etc visade Kuba hur terroråd planerades av antikubanska grupper i Florida. FBI lovade då att vidta åtgärder och samarbeta med Kubas regering för att stoppa terrorismen.

Istället fängslade USA informationskällan

Men det dröjde inte länge innan hyckleriet från USA:s myndigheter och regering var uppenbart. Den 12 september 1998 arresterade FBI fem kubaner i USA. Det var dessa fem som med stora personliga uppoffringar och risker hade samlat in bevisen mot terroristerna. Några åtgärder mot de högerextremistiska grupperna i Florida vidtogs däremot inte från FBI:s sida.

De fem kubanerna anklagades för spioneri. Med denna grova och helt igenom falska anklagelse som förevändning hölls de sedan var för sig inlåsta i isoleringsceller under 17 månader. Om det inte varit för de starka protesterna, såväl i USA som i andra länder mot denna grymma behandling, skulle de fått tillbringa hela sin arresteringstid – som blev mer än tre år – i isolering.

Maximal isoleringstid skall enligt USA:s fängelseregler vara två månader. Isoleringsstraff utmätts mot fångar som begår grova brott under sin fängelsetid, som de som exempelvis gjort sig skyldiga till mord på någon medfånge.

Men de fem kubanerna hade inte brutit

mot några fängelseregler, och de hade definitivt inte begått några mord. Ändå kastades de in i isoleringsceller. Det var fängelsemyndigheterna som bröt mot sina egna regler när de utsatte de fem för denna inhumana behandling.

Kuba har rätt att försvara sig

Vilka är då dessa fem kubaner? Vad gjorde de i USA?

För att förstå det måste man känna till hur den högerextremistiska delen av den exilkubanska befolkningen i Miami har agerat mot Kuba under åren som gått sedan revolutionen 1959. Dessa exilkubaner har sina rötter i diktatorn Batistas militärstyre innan revolutionen. I symbios med CIA har de försökt allt för att åter göra Kuba till en lydstat åt USA; hundratals mordförsök på Fidel Castro, biologisk krigföring, ständiga förtalskampanjer, terrorattacker.

Tack vare de fem kubanerna, **Gerardo Hernández, Ramón Labañino, Antonio Guerrero, Fernando González** och **René González**, hölls Kuba underrättad om sådana planerade terroraktioner. Sedan början av 1990-talet hade de fem kubanerna övervakat och infiltrerat olika högerextremistiska exilkubanska grupper, som Alpha 66, Brigada 2506, Omega 7, Brothers to the Rescue och Comandos F4, i syfte att avslöja deras terroristhandlingar. Mer än 170 terroråd kunde stoppas av Kubas kustbevakning och polis tack vare de fems insatser.

Kubas folk har rätt till självförsvar mot den terrorism som landet utsätts för. Det är en ständig terrorism, utövad av de mest extrema exilkubanska grupperna i Miami, och den sker med USA-myndigheternas fulla vetskap, och ofta också med dess stöd, direkt eller indirekt.

Noam Chomsky om de fem kubanerna

”Fallet med de fem kubanerna är en sådan stor skandal att det känns svårt att ens prata om det! Kuba försåg FBI med information om terroristverksamhet som ägde rum i USA och var baserad i USA, och som var helt och hållet kriminell. Men istället för att arrestera terroristerna, arresterade FBI de fem kubanerna som hade skaffat fram informationen om terroristerna. Det är så absurt att det är svårt att finna ord för det. De straffade de fem mycket hårt, men detta har knappast dokumenterats. Det går inte att läsa i media om fallet. En av anledningarna till varför det har fått pågå är att knappast någon känner till fallet. Det var några omnämmanden i media, men allt som sades var att de fem kubanerna informerade Kuba att ett obebäpnat flygplan skulle flyga över Havanna. Knappt mer än denna enda nyhet publicerades. Fallets alla fakta är inte hemliga, men knappast någon känner till dem.”

Noam Chomsky intervjuad av Bernie Dwyer, Radio Havana Cuba, den 28 oktober 2003

De fem kubanerna har inte spionerat på USA. De är helt oskyldiga till det som de anklagats för. Det som de har gjort är att infiltrera exilkubanska högergrupper i Miami för att ta reda på de terrorplaner som smids där mot Kuba. Det är Kubas sätt att försvara sig mot terrorism. Kuba har rätt till självförsvar.

En av de fem, René González, säger i sitt försvarstal den 14 december 2001:

”Jag är övertygad om att man kan vara katolik och vara en god människa. Man kan vara jude och vara en god människa. Man kan vara kapitalist, muslim eller kommunist och vara en god människa. Men det finns inte en god människa som också är terrorist. Man måste vara sjuk för att vara terrorist, precis som man måste vara sjuk för att tro att det finns något sådant som en god terrorist.”

Och som exempel på ”goda terrorister” som hyllas av de högerextremistiska exilkubanska organisationerna anför han dem som skaffar vapen och sprängämnen för att angripa Kuba.

Hyckleri från USA:s regering

Efter den 11 september 2001 proklamerade

president George W. Bush krig mot terrorismen och framhöll principen om att USA:s folk har rätt till självförsvar. Därefter bevitnade vi anfallskrigen mot Afghanistan hösten 2001 och mot Irak våren 2003. Någon Usama bin Laden har inte påträffats. USA:s experter som letade efter massförstörelsevapen lämnade Irak redan i början av maj 2003 utan att ha hittat något. Dessa två USA:s erövringskrig förda under namnet ”kampen mot terrorismen” har lett till att tiotusentals oskyldiga har fått sätta livet till.

När Kubas folk försvarar sig mot terrorism genom att skaffa sig kunskap om planerade terroraktioner mot ön, görs detta för att rädda liv. Men denna folkrätt till självförsvar erkänns inte av USA:s regering. Ska folkrätten bara gälla för USA, men inte för andra länder? USA:s ståndpunkt är ett uttryck för att Bush-administrationens ”kamp mot terrorismen” inte är något annat än hyckleri.

Rättegången i Miami – vedertagna rättsprinciper åsidosattes

När de fem satts i sina isoleringsceller i Miami hade de ingen möjlighet att förbereda sig inför den kommande rättegången. De fick inte läsa tidningar, se på TV eller lyssna på radio. De hade ingen möjlighet att själva anlita egna försvarsadvokater, utan de blev tilldelade offentliga försvarare som de inte tidigare kände.

När rättegången började hade lokala massmedia i Florida piskat upp en hatstämning mot de fem och utmålat dem som farliga samhällsfiender. De exilkubanska högergrupperna kontrollerar i stor utsträckning dessa media och använde dem för att från början göra hela rättsprocessen till en fars.

Vänner till de fem kubanerna insåg detta och krävde att få rättegången flyttad till en annan miljö, där lokala massmedia och omgivningen kunde ge förutsättningar för en opartisk rättegång. Detta nekades dem, trots att det var deras rättighet enligt USA:s lagar.

Under rättegången presenterades ”bevismaterial” mot de fem, inte sällan först genom media, innan försvaret fått möjlighet att granska materialet. Andra ”bevis” presenterades vid rättegången utan föregående

anmälan och utan att försvaret hunnit se det. Men i rättegångsförhandlingarnas totalt 14.000 sidor finns inga bevis överhuvudtaget för spionerianklagelserna.

Försvaret hade eget bevismaterial som inte fick föras fram i rättsprocessen. Det var material, inklusive officiella dokument, som kunde belysa falskheten i de anklagelser som riktades mot de fem. T.ex. hade en av de fem haft i uppdrag att följa terroristen Orlando Boschs aktiviteter, men under rättegången förvägrades han att få använda information från justitiedepartementet om Boschs terroraktioner. Bosch är en av de två huvudansvariga för sprängningen av ett kubanskt passagerarplan 1976, då 73 passagerare dödades. Bosch benådades av Bush den äldre och går fri på Miamis gator.

Ett antal av försvarets vittnen blev utsatta för påtryckningar från åklagarsidan helt öppet i rättssalen. Vittnena blev själva hotade om de avslöjade vissa informationer.

Under rättsprocessen tilläts de exilkubanska grupperna att fritt organisera hatkampanjer och demonstrationer för att i förakt mot rättssystemet sätta press på vittnen, juryn och domarna.

Under den process då jurymedlemmarna utsågs blev juryns medlemmar utsatta för otillbörliga påtryckningar. Flera tilltänkta kandidater till juryn bad om att få slippa detta uppdrag. De var helt klara över att om juryns utslag inte föll den exilkubanska högern i smaken, så kunde inte juryns medlemmar annat än frukta för sin egen säkerhet.

Rättsprocessen hölls i denna hatstämning där alla som vågade uttrycka en mening i strid mot den exilkubanska extremhögern var utsatta för hot och våld.

Ett hedervärt försvar

De jurister som blev utsedda till offentliga försvarare åt de fem kände dem inte innan rättsprocessen började. Men allteftersom tiden gick blev de mer och mer engagerade i kubanernas sak, och för att kämpa för denna sak i rättegången. De agerade professionellt och med stor integritet och kunde på ett övertygande sätt visa att de fem var fullkomligt oskyldiga till de anklagelser som rests mot dem.

Försvaret gjorde det helt klart att de

fem kubanerna inte hade agerat för att skaffa information som skulle kunna hota USA:s nationella säkerhet. De hade inte orsakat någon person någon skada. Detta intygades av flera vittnen, bl.a. av personer som tidigare haft högt uppsatta positioner inom USA:s försvarsstyrkor:

- *General Charles Wilhelm*, f.d. befälhavare för Kommando Syd,
- *General Edward Atkesson*, f.d. tillförordnad chef för underrättelsestaben i USA:s armé,
- *Konteramiral Eugene Carroll*, f.d. tillförordnad chef för flottmanövrer,
- *Överste George Bruckner*, som innehått en hög ställning inom befälet i USA:s flygförsvär.

Åklagarsidans expertvittne *general James Clapper*, f.d. chef för USA:s försvarsdepartements underrättelsetjänst, medgav också att de anklagade inte hade begått spioneri mot USA.

Försvaret kunde också visa på och dokumentera vidden av de terroristaktiviteter som utförts mot Kuba med Miami som bas, och att detta tolererats av USA:s myndigheter.

När de fem månaderna av kamp i rättegången var till ända hade försvaret visat att de fem kubanerna var oskyldiga och att skuld till terrorism istället vilade på deras anklagare.

Anklagelse mot Gerardo Hernández om konspiration för att begå mord!

Utöver anklagelserna om spioneri blev en av de fem, Gerardo Hernández, anklagad för konspiration att begå mord. Denna anklagelse presenterades först efter det att de fem kubanerna varit arresterade i åtta månader, en tid då de hölls i isoleringsceller. Anklagelsen går ut på att Gerardo Hernández skulle vara ansvarig för att några exilkubaner miste livet när två flygplan utsända från Miami i februari 1996 blev nedskjutna över kubanskt luftrum.

Anklagelsen är helt absurd, och åklagarsidan har

Gerardo Hernández

inte kunnat presentera ens ett uns av bevis för att den skulle vara sann. Ändå har den resulterat i att Gerardo Hernández dömts till sammanlagt två livstids fängelsestraff plus 15 år.

Incidenten den 24 februari 1996 har sin bakgrund i att otaliga kränkningar tidigare hade ägt rum med flygplan från USA in i Kubas luftrum. Som ett försvar var Kuba tvunget att till USA:s myndigheter utfärda flera skarpa varningar, t.ex. direkt till amiral Carroll i USA:s flotta när han besökte Kuba i januari 1996. Varningarna ignorerades, och Kuba gick till försvar för sitt territorium och till försvar mot den risk för terrordåd som kränkningarna utgjorde. Detta skedde helt i enlighet med internationell lag och på beslut från Kubas flygförsvar. Men med denna händelse hade Gerardo Hernández inte något som helst att skaffa.

I sitt försvarstal den 12 december 2001 säger han:

”Jag beklagar djupt förlusten av dessa fyra liv och jag förstår hur deras familjer lider. Jag beklagar också alla de tusentals liv som gått till spillo som en följd av den oavbrutna aggressionen mot mitt eget folk under mer än 40 år. Jag beklagar sorgen i många många kubanska familjer. De har också namn och ansikten, även om deras foton inte

visas i denna rättssal. Kuba provocerade inte incidenten. Tvärtom förutsåg Kuba den och försökte att förhindra den. Åklagarnas huvudargument var att denna incident var ett brott eftersom den inbegrep ett obebäpnat civilt flygplan. Denna nation har just bevittnat precis hur mycket skada som kan göras av ett obebäpnat civilt flygplan. Kanske det är därför som dess ledare har förvarnat om att varje plan som avviker från sin avsedda färdväg ska skjutas ner, även om det finns hundratals passagerare ombord. Kanske herrarna i åklagarsidan skulle anse det för ett brott. Ärade domare, ni sa idag att detta land fick förändra sin ’uppfattning om fara’ efter den 11:e september. Tyvärr var Kuba tvungen att förändra sin uppfattning om fara den 1 januari 1959, och detta finns det vissa människor som inte förstår.”

Miami-domslutet i december 2001

Ursprungligen planerades avslutningen av rättegångsförhandlingarna och uttalandet av domslutet ske i september 2001. Men när den fruktansvärda attacken mot World Trade Center och Pentagon utfördes den 11 september 2001, beslöt domaren Joan Lenard att skjuta upp domslutet mot de fem

kubanerna.

När en lämplig tidsrymd passerat skedde detta i december 2001, efter det att de fem hållit sina försvarstal. Var och en av de fem visade att de hade handlat av patriotiska skäl för att försvara sitt land mot terrorism. De tog avstånd från terroristgärningarna mot USA den 11:e september och krävde att USA också skulle ta avstånd från terrorism mot Kuba.

Alla försvarstal var förgäves. Domarna var bestämda på förhand. Juryns ställningstagande var bestämt på förhand. Efter mer än tre år i arrest, under de vidrigaste omständigheter, föll domar på orimligt långa straff:

Gerardo Hernández, dubbel livstid
plus 15 år
Ramón Labañino, livstid plus 18 år
Antonio Guerrero, livstid plus 10 år
Fernando González, 19 års fängelse
René González, 15 års fängelse

Politiska fångar

Det är uppenbart för dem i USA som sätter sig in i fallet att de fem kubanerna är politiska fångar. De har dömts till fängelsestraff som skall avtjänas tillsammans med USA:s grövsta brottslingar. De har fått utstå fortsatt inhuman behandling och utsatts för förolämpande och omänskliga villkor i de fängelser de transporterats till i olika delar av USA.

Inhuman behandling i isoleringsceller

I februari 2003 kastades de fem kubanerna åter in i isoleringsceller. "Säkerhetsskäl" angavs som orsaken. Det uppgavs att de skulle hållas isolerade till februari 2004, ett helt år, med möjlighet till förlängning därefter.

Deras advokater och anhöriga förvägrades rätten att besöka dem, men två undantag gjordes efter starka protester mot detta. Försvarsadvokaten Leonard Weinglass utverkade tillfälle till besök hos Antonio Guerrero och hos Gerardo Hernández.

Besöken avslöjade att fångarna vistades i minimala utrymmen utan dagsljus, men med ständigt lysrörsljus. Detta gjorde det omöjligt att skilja dag från natt och försvårade sömn, vilket också skrik etc. från mentalt

störda medfångar i andra isoleringsceller i korridoren bidrog till. Fångarna fråntogs sina kläder och skor och hade endast underkläder kvar. De berövades varje mänsklig kontakt. Brev fick de inte ta emot och läsbart material samt penna och papper förvägrades dem. De fick inte heller tillgång till sina anteckningar och dokument rörande de egna fallen.

Gerardo Hernández var placerad i en cell där avloppsvatten från en trasig toalett ovanför rann in. Han klagade på denna brist på hygien och risken för hans hälsa. Ingen tog minsta notis om hans klagomål.

Förhållandena i isoleringscellerna var sådana att det i praktiken var helt omöjligt för de fem kubanerna att ha ett samarbete med sina advokater för att förbereda överklagandet av domarna, som behövde göras då för att kunna lämnas in i tid.

Advokat Leonard Weinglass, och kommittéer i USA och i många andra länder till stöd för de fem, protesterade mot förhållandena i isoleringscellerna. Efter en månad gav protesterna resultat, och de fem kubanerna återfördes till sina vanliga celler. Ingen förklaring gavs till att det plötsligt inte längre fanns s.k. säkerhetsskäl för isoleringen.

Advokat Weinglass planerar att stämma USA:s regering för den misshandel som de fem utsattes för under sin tid i isoleringscellerna.

Antonio får åter se himlen och bergen

När Antonio Guerrero kom tillbaka till sin vanliga cell i fängelset i Colorado, fick han ta emot 200 sympatibrev som skickats till honom under den tid som han suttit isolerad.

Antonio är kanske den av de fem som är mest känd, bl.a. genom sin diktning. Han har gett ut en diktsamling på Kuba, och under sin tid i fängelset har han ställt samman ytterligare en. När han av sin advokat fick veta att han skulle släppas från sin isoleringscell skrev han dessa rader:

Antonio Guerrero

"... kanske trodde jag inte att det skulle gå så fort

*jag underskattade den styrka som för-
nuftet bär
men jag fortsatte att se dig och lyssna till
dig i allt
Jag visste att du skulle komma.
Nu när du kommit är det bara timmar
Jag får se himlen och bergen
Vad som än händer ska jag lyssna till dig
Men kampen fortsätter.
Vi är inte fria.”*

Antonio skriver om himlen och bergen. Från fönstret i sin vanliga cell kunde han se dem, men inte från isoleringscellen, som ju inte hade något fönster. Fängelset är beläget vid en avfallsplats för kärnbränsle. Men landskapet i Klippiga Bergen är fantastiskt vackert.

Antonio säger: ”Jag har aldrig varit mer optimistisk och mer säker på att vi kommer att vinna denna kamp. Sanningen segrar alltid, och varje gång någon ny människa ansluter sig till vår sida är det en seger. Min tro på seger är total, för jag vet vilket folk jag tillhör.”

Renés bror berättar

Roberto González är advokat och bror till René González. Roberto bor i Havanna, men är medborgare i USA. Det gör det lätt för honom att besöka sin bror, eftersom han inte behöver ansöka om visum. Den 9 maj 2003 säger Roberto i en intervju i den kubanska tidningen *Granma International*:

René González

”René är mycket lugn och avspänd. När vi träffas pratar vi om våra liv, problem och förhoppningar. Vi berättar historier. Det är precis som om vi vore hemma. För René är meningen med livet mycket klar. Han vet vad han vill och är mycket modig. Han vet vad som händer runt honom, och varför.”

Roberto berättar, att efter det att de fem kubanerna suttit 17 månader i isoleringscellerna – ”hålen” – i fängelset i Miami, vann de stor respekt, eftersom de inte var knäckta av den omänskliga behandlingen de utsatts för och direkt kunde återgå till det vanliga livet i fängelset. Man förstod att det var något särskilt med dessa fem. Alla

förstod att de var annorlunda, de hade något som de andra fångarna saknade. De följde reglementet, men uppträdde inte undergivet. De var respektfulla och fick också respekt. De började hjälpa andra fångar, t.ex. med att skriva brev till advokater och anhöriga. De kunde lösa problem och tvister som uppstod mellan vita och färgade fångar och förhindra stridigheter.

Renés fru Olga har ännu inte fått något visum till USA för att besöka sin man. Däremot har han fått besök av sina föräldrar och sin 18-åriga dotter Irmita.

Roberto González säger om överklagandet till domstolen i Atlanta: ”Det viktigaste är att få Miami-rättegången upphävd på grundval av att den inte var rättvis och att juryn inte var opartisk. Juryn är nyckeln till det juridiska systemet i USA. De jurymedlemmar som väljs ut får inte ha någon förhandsåsikt om rättegångens utgång, och de ska inte känna rädsla inför att fatta ett visst beslut. Så var det inte i Miami. Där har praktiskt taget varenda människa en åsikt om Kuba och om agenter från Kuba. Det finns en utbredd rädsla mot att oskyldigförklara en agent från Kubas regering. De dussintals morden och bombattentaten i Miami under åren mot dem som opponerat sig mot högerextremisternas hårda linje mot Kuba, visar att det finns grund för denna rädsla. Därför måste rättegången i Miami ogiltigförklaras.”

Skapa opinion för kravet om ny rättegång!

Advokaterna för de fem kubanerna arbetar nu för denna resning i målet vid appellationsdomstolen i Atlanta i delstaten Georgia. Deras arbete stöds av *National Lawyers Guild*, USA:s nationella advokatförbund, med nästan 5000 advokater, och av *International Association of Democratic Lawyers (ADL)*, det internationella förbundet för demokratiska advokater, som har medlemmar i 90 länder och rådgivande status i FN.

I Atlanta bedömer man att det finns goda förutsättningar för att en opartisk ny rättegång ska kunna hållas utan den hatiska stämning och utan den otillbörliga press på jurymedlemmarna som rådde i Miami. Men att få till stånd denna resning i målet och en ny rättegång kan bli en mycket utdragen

process. Kampanjledningen i USA till stöd för de fem understryker att det är folkets stöd och starkast möjliga opinion som krävs för att åstadkomma seger.

Hustrurna har rätt att få besöka sina män

De fem kubanerna har placerats i fem olika fängelseanstalter långt från sitt hemland Kuba och långt från varandra, i fem olika delstater i USA. Det gör det extra svårt för deras anhöriga att besöka dem. USA:s myndigheter har inte varit tillmötesgående när det gäller att ge de anhöriga visum för besöken överhuvudtaget. Hittills - fram till november 2003 - har Olga Salanueva, som är René González hustru, och Adriana Pérez, som är Gerardo Hernández hustru, ALDRIG fått lov av USA att besöka sina män. I en mycket besvärlig procedur har de tre gånger sökt inresevisum till USA. Men USA:s myndigheter har hårdnackat nekat dem att få resa in i USA. USA:s myndigheter har också hindrat kubanska diplomatiska representanter att besöka René och Gerardo. Sådana besök har de rättighet att få enligt internationell lag.

I USA pågår en kampanj för att tvinga myndigheterna att respektera rätten för René och Gerardo att få besök av sina hustrur.

Vita Huset bakom rättsövergreppen

FBI:s arrestering av de fem kubanerna ägde rum under president Clintons tid. Men rättegången, inlåsningen i isoleringsceller för att sabotera försvaret och de hårda domarna skedde efter president George W. Bushs tillträde och var direkt styrda från Vita Huset.

Bush ser det som sin egen bedrift att ha stoppat de fem kubanernas verksamhet,

René González unga dotter Irmita talar på ett möte för att försvara sin fars sak. Anhöriga till de fem kubanerna medverkar på många olika sätt, också genom att resa till andra länder och informera om de orättvisor de fem kubanerna utsatts för.

som lögnaktigt betecknas som spioneri. I ett brev den 3 september till den republikanske Miami-politikern David Rivera, skrev Bushs rådgivare Condoleezza Rice, uttryckligen å presidentens vägnar, att åtgärderna mot de fem kubanerna var Vita Husets förtjänst, dvs. de styrdes av Bush-regeringen över huvudet på rättssystemet. Att det är så understöds av de fem kubanernas försvarsadvokaters erfarenheter. T.ex. när de nekades rätten att förflytta rättegången från hetsen i Miami. Och när en fängelsechef förklarade att ordern om isoleringsstraff kommit uppifrån, och detta skedde vid tidpunkten då arbetet med överklagandena krävde extra samarbete mellan fångarna och advokaterna.

Inom ett halvt år efter domarna i december 2001, fick Gerardo Hernández fru Adriana Pérez ett visum utfärdat av USA:s intressekontor i Havanna. Men då hon ankom till flygplatsen i Houston, USA, i juli 2002, annullerades visumet och hon utsattes för kränkande förhör; ytterligare ett tecken på politisk styrning högt uppifrån.

Olga Salanueva till vänster, och Adriana Pérez, som makthavarna i USA förvägrar rätten att få besöka sina män René och Gerardo i fängelset.

Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser!

I USA drivs en landsomfattande kampanj för att de fem ska frigges omedelbart och tillåtas resa hem till Kuba. Denna kampanj *Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser* har spritt sig över hela världen, och

rättänkande människor agerar på olika sätt till stöd för rättvisa åt de fem.

Kampanjen *Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser* är inte enbart en kampanj för att få de fem fria, utan är också ett kraftigt internationellt stöd för Kubas rätt till självförsvar mot terrorism. Kampanjen är en kamp för de fem hjältarna som är rättsvidrigt dömda för spioneri och den är ett stöd till den rörelse i USA som kräver deras frigivning.

I USA och i många andra länder har sammanlagt över hundra kommittéer bildats för att kräva att de fem kubanerna ska frigges. 89 parlamentsledamöter i Storbritannien kräver en ny rättegång (3 april 2003). Amnesty International har skrivit till USA:s justitieminister och säger att Amnesty nu granskar rättegången i Miami som dömde de fem.

Den sydafrikanska författarinnan Nadine Gordimer har skrivit till *The New York Times* för att uttrycka sin oro över situationen för de fem kubanerna. Hon skriver att de har fängslats i USA för att ha försvarat sitt land Kuba mot terrorism. USA:s myndigheters agerande mot dem visar förakt för mänskliga rättigheter.

De fem kubanerna är verkliga hjältar

Advokat Erik Luna, som är professor vid juridiska fakulteten i Utahs Universitet, Salt Lake City, har ställt samman en rapport om de terroristangrepp som Kuba utsatts för från USA:s territorium under de senaste decennierna. Erik Luna stödjer Kubas rätt att skaffa sig informationer för att hindra denna terrorism. Dvs. det är just det som de fem kubanerna gjort, och ingenting annat, och det har varit ett farofyllt arbete.

På Kuba har de fem proklamerats som hjältar. Genom att vi som enskilda, och genom våra organisationer, ställer oss bakom kravet *Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser*, verkar vi inte bara för detta krav, utan också för de principer som de fem kubanerna står för: Enligt folkrätten har alla folk rätt till sin suveränitet och värdighet och rätt att försvara sig.

Budskap från de fem kubanerna till USA:s folk (sammandrag)

Efter en lång rättegång, styrd av politiska motiv och översvämmad av fientlig propaganda, vill vi vända oss till USA:s folk för att låta er få reda på sanningen. Vi är offer för en fruktansvärd orättvisa.

Vi har anklagats för att sätta USA:s säkerhet i fara. Vi har anklagats för otaliga brott, inklusive konspiration för att begå mord. Anklagelserna kan inte bevisas, för de är falska.

Vårt land har rätt att försvara sig mot sina fiender, som fortsätter att använda USA:s territorium för att planera, organisera och finansiera terroristaktioner.

Vårt land har också rätt till fred och respekt för sitt självbestämmande. Vi slutar aldrig förundra oss över varför våra två folk inte kan leva i fred med varandra. Hur kan extremhögerens intressen få förstöra relationerna mellan våra folk?

Vi har aldrig satt USA:s säkerhet i fara. Vad vi gjort är att ha medverkat till att terroristplaner mot vårt folk har avslöjats. Detta har förhindrat oskyldiga kubaners och amerikaners död.

Varför tolererar USA:s myndigheter dessa terrorister som agerar mot vårt land? Varför ingriper de inte mot terrorismen mot Kuba, varför försöker de inte förhindra de otaliga mordförsöken på våra ledare? Varför får terroristerna inga straff?

Vem tränade dem och vem låter dem genomföra sina planer?

Vem är det egentligen som sätter USA:s säkerhet i fara?

Vi har aldrig gjort någonting för pengar. Vi har alltid levt anspråkslöst för att leva upp till de uppoffringar som vårt folk fått göra.

Vi ångrar ingenting som vi gjort för att försvara vårt land. Vi förklarar oss själva icke skyldiga. Vi har gjort vår plikt för vårt folk och vårt land.

Frige de fem kubanerna ur USA:s fängelser!

Historik över vad som hänt sedan 1998

Gerardo Hernández

1990-
talets
början De fem kubanerna Gerardo Hernández, Ramón Labañino, Antonio Guerrero, Fernando González och René González, börjar sitt arbete att övervaka den exilkubanska extremhögern i Miami. Under åren därpå skaffar de informationer som leder till att Kuba kan avvärja och förhindra 170 planerade terroråd från USA mot Kuba.

1998
17 juni Kubas myndigheter överlämnar omfattande bevis till FBI (dokument, foton, redogörelser etc.) om exilkubansk terror mot Kuba.

1998
12 sept De fem kubanerna, källan till informationen, arresteras av FBI i Miami och anklagas för spioneri. De sätts omedelbart i isoleringsceller.

Ramón Labañino

1999
maj Efter åtta månader i isoleringsceller utökas anklagelserna mot Gerardo Hernández till "konspiration för att begå mord".

2000
3 febr De fem har tillbringat 17 månader i sina isoleringsceller under inhumana förhållanden. Protester mot detta ger resultat, och de fem blir överförda till vanliga celler.

2000
dec Rättegångsförhandlingarna börjar. Trots de anklagades protester sker rättegången i Miami, där en hatstämning piskas upp. Enligt USA:s lagar har man rätt att flytta en rättegång till annan ort om det finns risk att rättegången inte kan bli opartisk. Denna rätt förvägras de fem. Rättegången pågår i fem månader, fram till juni 2001.

Antonio Guerrero

2001
26 juni De fem utsätts för ytterligare 48 dagars total isolering, fram till mitten av augusti.

2001
11 sept På grund av terroristattacker i New York och Washington blir domslutet uppskjutet.

2001
dec De fem håller sina försvarstal. Domarna faller. De fem döms för sammansvärjning mot USA:s säkerhet, spioneri m.m. trots avsaknad av bevis för detta.

Fernando González

2002 De fem flyttas till fem olika högsäkerhetsfängelser i olika delstater i USA: Californien, Colorado, Wisconsin, Texas och South Carolina. De börjar förbereda överklagandet av sina domar. Starka protester mot domarna växer i USA och andra länder. Stora svårigheter för hustrur och andra att få besöka dem.

2003
3 febr I fängelserna sätts de fem kubanerna i isoleringsceller under omänskliga förhållanden. Först efter ca en månad, och efter omfattande protester från omvärlden, återförs de till vanliga fängelseceller.

2003
april För att få Miami-domarna upphävda och därefter en ny rättegång på rättvisa villkor på annan ort, lämnas överklagande av fängelse-domarna in till appellationsdomstolen i Atlanta, Georgia.

René González

2003
augusti För tredje gången nekas hustrurna till René González och Gerardo Hernández möjligheten att få besöka sina män i USA. En kampanj startar till stöd för de fängslades rätt att träffa sina kära.

2004
3 mars Helsidesannonserna för att bryta medias censurering av information om de fem kubanerna publicerades i New York Times till en kostnad av 50 tusen dollar insamlad av solidaritetsrörelsen runt om i världen inklusive Sverige.

2004
10 mars De fem kubanernas advokater framförde muntligt sin argumentation till appellationsdomstolens tre domare, vars ställningstagande dröjer och har inte kommit 15 juli 2004.